במילתא דלא שכיחא לה כגון שהפר לה לא תקני לה ופי' הר"ם דלא מייירי שנתן לה עתה לקדנות מזירות דל"ל קיים לה נדרה ושוב לא יוכל להפר אלא כגון לחמר לה קודם לכן ימים רבים אם תצטרכי לקדנות תקני מבהמותי: **[האמרת]**. ל"ג תנן התוי משמע כחילו בא להקשות והוא לא בא לפרש: והא ממילא מה שקנתה אשה קנה בעלה. ולו דווקא אלא כלומר הכי קיימא לן בעלמא: **שקימצה מעיסתה**. ול"ת והא אמר בפרק מע"פ (כתובות נט.) למותר מזונות לבעל ול"ל להכא מייירי שאמר לה לאי מעשה ידיך במזונותיך ומתלת בך והותירה ממעשה ידיה והא דילמא דילמה הוא ועוד תירץ הר"ם דלא ממילא מותר מזונות לבעל כגון שקנסו לה כך וכך דינרין לשבת והוכלו המזונות שדי לה בחותה קנסה כדי שבעה והותר אותו מותר לבעל אבל הכא מייירי שקימצה מעיסתה שלא הוכלו המזונות אלא קימצה ופיתתה מפיה שלא תלכה כדי שובע להסוא מותר הוי ודאי דילמה: **ואמר** לה **על מנת שאין לבעלייך רשות בהן**. ר"ת פסק כרב דאמר פרק בתרא דנדרים (דף פח.) המודר הנאה מחבתו ורוצה ליתן מעות לבתו אומר הרי מעות נתונים לך בתנאי שלא יהא לבעלך רשות בהן אלא מה שאת נוטלת ונותנת בפיך ואמר רב עלה ל"ש אלא נוטלת ונותנת לתוך פיך אבל אמר לה מה שתרצי תעשי קנה יתהון בעל ואע"ג דשמואל פליג עליה התם והלכתא כוותיה בדיני מ"מ כי אתמיל לענין איסורין אתמיל וכשמעתין קיל הש"ס וי"ל שאמר לה מה שאת נוטלת ונותנת לפיך: **אמר שמואל לא אבוה בר איהי לא תיתיב**. אלא עמוד ב] על כריעך על רגליך כמו מתותי כרעיה דר' חנינא בפרק קמא דחולין (דף ז:) עד דאמרת לי הדא מלתא: **אלו** הן **אילים** שלו **ושלה** של **אחר מיתה** ושל **אחר כפרה**. תע"ג דכולן מצניעת הם שמא שלאחר כפרה אלא מניעת בהדיא קמיבעיא ליה מי נמי כל זה מדברי שמואל שלה הם לחמרן עד [דפריך] ליה ותו ליכא והא אמר שמואל לאבוה בר איהי לא תיתיב והא ניהליה והא לחמרת כיון לחקנייה ג] [קשיא] דכי מקני לה במילתא דלריכא לה כו' דנפשה הוא לא לריכא לה לחמר לה אם תהא לריכה לשום כפרה תהא בהמה שלך וכיון דלא לריכא להפר לה בעלה הוא שלו ותרעה בעדר: **היא מנא לה**. הא בהמה הא קיימא לן[ו] מה שקנתה אשה קנה בעלה: **שקנתה מעיסתה**. כגון להסרה לה מזונות על ידי שלים ותנן בפרק מע"פ ד] (כתובות סד:) **לא** יפחות לה בשבוע משני קבין חיטין והלכה זו וקיפחה ממזונותיה על יד ה] (ד) עד שלקתה בהן בהמה זו: **היכצים אימא לחקני לה אחר**. לפי קימצתה מעיסתה אשה קנה בעלה ו]: **א"ל שמואל נאבוה בר איהי כו'** ז] (ה) **שלה הא לחמרן**. למצניעת לה בחמה לתין טעונים לחם: **גלח**. ח] בתוך ימי נזירותו ט]: **או שגילחוהו קרובים**. בתוך ימי נזירותו או שמיחה י] תע"ם שלא נתגלח בטלה נזירות: **ואם היו לו מעות סתומין** כ] **יפלו לנדבה**. ויביאו מהן עולות לקיץ המזבח לתין מוסתין לחמי חטאת שבהן כדלקמן[ב] שהלכה היא בנזיר כך: **ואין טעונין לחם**. שתין כאן נזיר ואין לחי יכול לקרות בו על כפי הנזיר[ג]: **המפריש מעות לנזירותו**. והיו סתומין: **לא נהנין ולא מועלין בהן אפי' הן רואין להניח נזיותן**. דבכל מעה שלהן יכול להניח בהן שלמים ומעה[ד] בשלמים ממרינן (מעילה דף ו:) **לליכא** מעילה לפני זריקת דמים: **מעות מפורשין דמי עולה יביאו עולה**. וה"ה דהוה ליה למיתני דחמת חטאת א] יולאו ליה בהלא: **שלאחר כפרה**. שהם הפרים בהמתו ותבדה או מעות מ] ותבדן והפרים מחריס תחתיהן ותל"ם כגון שמתו חטאת או דמי חטאת נ] יוליך ליה בהלא והעולה תקרב עולה והשלמים לשלמים ותלכלים ליום אחד ואין טעונין לחם דהכרת הוא כו': **ושו ליכא**. שלא היו לו אילים שלא יהו טעונין לחם: **והא ליכא**. דתני לוי ס] בתתני' לחמר בסמ' מנחות (מח:) ובתוספתא דנזיר (פ"ל ה"ח): **ושאר כל שלמי נזיר**. לעיל ממילא הפרשה ועי"ל להא לחמר איכול בשר שלמי נזיר בשלשה ימים ע] שאמרה תורה בשר זבחי שלמיו ביום קרבנו יאכל ביום הראשון והשלישי אם יום ראשון ושלישי יום טוב הוא אינו נאכל אלא ליום אחד בלבד ואין לך בו אלא יום אחד ולילה שלאחריו ואם נותר ממנו עד שחרית יום שלישי יפול בו פסול ויקרא עליו שם פגול ואם נאכל ביום שלישי לפני הזריקה או בלילה שלאחריו לפני הזריקה פסול ואין בו משום פגול ואם נאכל ביום שלישי לאחר הזריקה או בלילה שלאחריו לאחר הזריקה כשר ואין בו משום פגול ואם נאכל ביום שלישי לאחר הזריקה או בלילה שלאחריו לאחר הזריקה פסול ואין בו משום פגול ואם נאכל ביום שלישי לפני הזריקה או בלילה שלאחריו לפני הזריקה פסול ואין בו משום פגול ואם נאכל ביום שלישי לאחר הזריקה או בלילה שלאחריו לאחר הזריקה כשר